

Referat despre cultul religios in Mesopotamia - prima parte

Practicile cultului religios se desfasurau exclusiv in temple. Cum gandirea religioasa a mesopotamienilor ii concepea pe zei ca fiind asemenea oamenilor (organizati In familii, facand calatorii, avand aventuri, fiind inzestrati cu patimi sau cu sentimente frumoase, asemeni oamenilor), fireste ca zeul isi avea si o "casa" a lui, pentru el si familia sa, care era templul. Si cum zeii aveau si ei nevoia umana fireasca de a se hrani, preocuparea principala a preotilor templului era de a le prezenta zilnic si la ore fixe mincarea copioasa si variata prescrisa de ritual, pe o masa sfintita impodobita cu flori si invaluita in fum de tamiie.

Fiecare templu avea un numar impunator de preoti (de pilda, catre mijlocul mileniului al III-lea i.e.n., unul din temple avea 736 de preoti). Preotii erau organizati pe categorii si functii, intr-o ierarhie riguros stabilita. Existau peste 40 de functii sacerdotale diverse. Unele sarbatori aveau in program si anumite "ritualuri sacre", de fapt orgii, care insa nu scandalizau intrucat erau interpretate ca acte de cult. Templul nu era niciodata deschis multimii de credinciosi; acestia participau numai la ceremoniile oficiate la sanctuarele, la altarele din curtea templului. Actele rituale ale cultului constau in ofrande si sacrificii de animale, in chitare de psalmi si litanii, in recitari de imnuri si rugaciuni. Dar spre deosebire de egipteni, ale caror imnuri celebrau gloria zeilor, si marturiseau dragostea si recunostinta credinciosilor, mesopotamienii se dovedeau a fi mai practici si mai interesati: caci fiecare imn se incheia prin a cere zeului o favoare! In general vorbind, zeii mesopotamieni erau mai mult temuti decat iubiti.

Corpul sacerdotal era format din magi (care faceau vraji, descintece), prezicatori, interpreti de vise, sacrificat ori, bocitori, cintareti, s.a. Altii aveau functii pur administrative; se ingrijeau de arhive, de scolile de scribi, de terenurile agricole, de lucratori, de depozite si magazii, de canale si diguri, etc. Un loc important in practicile cultice aveau exorcismele si variatele forme de divinatie. Prin procedee magice, prin exorcisme, erau alungati demonii, care ii pandeau pe oameni la fiecare pas, aducandu-le boli si alte nenorociri, sau impingandu-i sa savirseasca pacate. Impotriva lor, mijlocul magic de aparare era stropirea (bolnavului sau a casei) cu apa dintr-un izvor sacru, sau ungera lui cu un ulei purificator.

Deosebit de intensa era practica divinatiei, care pornea de la premisa ca actele omului (sau imprejurarile, fie favorabile, fie potrivnice) erau determinate sau dirijate de vointa zeilor. Intentia zeilor putea fi aflata, "ghicita", pe diferite cai: din vise, din zborul pasarilor, din miscarea apei, din pilpiirea flacarii, din cercetarea anumitor organe interne ale animalelor sacrificate (in primul rand a ficatului), din cercetarea pozitiei astrelor si conjunctiei planetelor, etc. Din intreaga ierarhie sacerdotala, cei mai stimati de popor erau ghicitorii, si in special astrologii.